

Prædiken til 21. søndag efter trinitatis

Joh. 4, 46-53

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus kom nu atter til Kana i Galilæa, hvor han havde gjort vand til vin.

Der var en kongelig embedsmand, hvis søn lå syg i Kapernaum. Da han hørte, at Jesus var kommet fra Judæa til Galilæa, tog han hen til ham og bad ham om at komme med derved og helbrede hans søn; for han lå for døden. Da sagde Jesus til ham: »Hvis I ikke får tegn og undere at se, tror I ikke.« Den kongelige embedsmand svarede: »Herre, kom med derved, før mit barn dør.« Jesus sagde til ham: »Gå hjem, din søn lever.« Manden troede Jesus på hans ord og gik; og allerede mens han var på vej hjem, kom hans tjenere ham i møde og fortalte, at hans dreng var i live. Han spurgte dem så ud om, i hvilken time han havde fået det bedre, og de svarede: »I går ved den syvende time forlod feberen ham.« Da forstod faderen, at det var sket netop i den time, da Jesus havde sagt: »Din søn lever.« Og han og hele hans husstand kom til tro. Johannesevangeliet 4,46-53

Man hører så ofte i kristen sammenhæng, at vi skal hjælpe de fattige, og det er også rigtigt. Men man hører ikke så ofte, at de rige også har brug for hjælp i mange situationer, og dem skal man vel ikke glemme for kun at

se efter fattige, man kan hjælpe. Kristenommen har derfor ofte fået en politisk drejning, hvor det sociale er kommet til at spille en væsentlig rolle. Tænk f.eks. på katolikernes pave, der lader sig kalde Frans efter middelalderens fattige munk, Frans af Assisi, og gerne vil gå under navnet Fattige Frans, som kører en lille bil og bor beskedent. Det er helt bestemt prisværdigt at ville hjælpe verdens fattige, for at der mange steder findes urimelige og ubærlige forhold, det véd vi udmærket godt. Og det burde ansvarlige, velhavende stater og mennesker ikke bare acceptere eller se bort fra, så på den måde er pavens kritik aldeles velplaceret.

Men det er faktisk tankevækkende, at når vi læser om Jesus i Det nye Testamente, så spurgte han aldrig til økonomiske forhold, førend han var klar til at hjælpe den, der var i nød. Vi kan tænke på den rige yngling, som godt nok fik at vide, at han skulle give alt bort, da han så skråsikkert mente, at han havde opfyldt alle buddene. Det kunne han så dog ikke få sig selv til, og på den måde blev det tydeligt, at der var en meget klar grænse for, hvad den unge mand ville gå med til. Det er der sikkert også for os, og det

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

er ikke så mærkeligt, fordi vi er mennesker. Men vi kan også tænke på den rige tolder, der af taknemmelighed mod Jesu imødekommethed ville give halvdelen af, hvad han ejede til de fattige og firdobbelte tilbage til dem, han havde krævet for meget af.

Og i dag hører vi altså om den kongelige embedsmand. Jeg har tidligere tænkt på ham som en simpel tjener for kongen, og som om det var en helt almindelig stilling, men den har nok tværtimod været særdeles god, så at han nærmest må betegnes som rig. Til sammenligning kan vi f.eks. tænke på aramæerkongens hærfører Na'aman. Da han drog til profeten Elisa medbragte han ca. 500 kilo sølv og seks tusind guldstykker og ti sæt festklæder. Det var jo en mægtig sum penge, og det siger noget om, at såvel en hærfører som en kongelig embedsmand på Jesu tid var noget helt andet, end hvis vi tænker på forholdene nu om dage.

Men netop det at manden nok var velhavende, sætter hans afmægtige situation i relief, kan man sige. For hvad han havde kærest var selvfølgelig sin søn, og at han måtte leve, det kunne ingen penge hjælpe det mindste på. Hans søn lå for døden, hedder det, og enhver af os kan sætte sig ind i, at manden måtte være fortvivlet uanset hans velstand, magt og myndighed. Men hans situation, den nød og den ængstelse, han var i, den kunne enhver far eller mor komme i, også i dag, og derfor forstår vi også, at man på en måde kan være fattig, selv om man måske ejer meget. Lige som Na'aman, der led af den dengang frygtede hudsygdom spedalskhed, som nærmest var uhelbredelig og som regel førte til døden efter nogle år. Han vidste, at

han, trods al sin rigdom, var afmægtig over for sygdommen.

Men hvad gør man så, rig eller fattig, hvis man for alvor kommer i nød? Ja, man går vel derhen, hvor man tror og håber, man kan få hjælp. Og kongens embedsmand, han gik altså til Jesus, som ikke viste ham bort. Uden at tage hensyn til hans stand hjalp han ham, så hans søn blev rask. Jesus irttesætter ved mange lejligheder dem, som har ondt i sinde, eller som har tillid til noget, der ikke er værd at have tillid til, de, som er på vildspor, og som har nok i sig selv. Men at blive irttesat er jo ikke det samme som at blive afvist, og derfor skal vi lægge mærke til, når han siger, at ”den, der kommer til mig, vil jeg aldrig vise bort”. Det ord er værd at huske på. Det er muligt, ja endda sandsynligt, at vi også bliver irttesat, men da er det givetvis også med god grund.

Hvis nu så situationen er sådan, at vi er i nød på en måde, der minder om kongelige embedsmand, hvor går vi så hen? Ja, i første omgang går vi vel nok til lægen, hvis det har med sygdom at gøre, men hvis nu lægen siger, at der intet er at gøre, hvad gør vi så? Eller hvis det ikke drejer sig om sygdom, men om en skyld og en dårlig samvittighed, vi ikke kan blive fri af, hvad gør vi så? Hvad gør vi, når vi ikke kan se os selv i øjnene, eller når vi kvier os ved at se døden i øjnene, hvad enten vi tænker på vores egen eller på en, vi elsker? Den slags spørgsmål findes der ikke kun et svar på, for vi må alle sammen, hver især, tage stilling til dem. Her kan andre ikke svare for os.

Men hvordan vi end forholder os, så har vi i hvert fald ved dåben fået et sted, vi kan gå

hen, nemlig til Jesus, ligesom den kongelige embedsmand gjorde. Vi kan bede til Gud, og vi har hans søns ord for, at han aldrig vil vise os bort, fordi han vil, at vi skal være, hvor han er. Måske får vi ikke tegn og undere at se, og måske oplever vi ikke, at vore kære eller vi selv bliver helbredt, som vi håber. Men at han vil tage sig af os uanset hvad, det er dog en trøst og en glæde, som i sig selv kan give kræfter til og mod på dagen i dag, såvel som den i morgen. Så som den kongelige embedsmand og hele hans husstand kom til tro, sådan må vi også forsøge at blive styrkede i troen på Gud ved at høre evangeliet, synge og sige tak for det liv, vi har fået, så vi trods nød eller sorg dog kan leve med glæde og håb. Amen.

André Friis Møller
Frørup

Salmer:
732, 375, 380, 399, 11